

רחל אבנר, העולם הזה

עמיקם גורביץ

היה הרוח החיה של מסיבת-החנוכה המסורתית בקפה "כסית", שאלה באו כל ותיקי המקום. צביה ליטמן, אחותו של משה אישכסית המנוח, החליטה לקיים את המסורת, למרות האבל על מות אחיה. במקום נכחו שלושה דורות של המישפחה (למטה): לאה, אלמנתו של חצקל אישכסית, שהדליקה נר שמיני, רותי, אלמנתו של משה אישכסית, ושני ילדיה, לי ותמר. נר שני

רחל אבנר, העולם הזה

הדליק חיים לבקוב, איש-הפלמ"ח האגדתי (למעלה מימין). המנחה היה, כמובן, גורביץ עצמו (למעלה משמאל). את שאר הנרות הדליקו הבימאי גרשון פלוטקין, נשיא כסית; יוסי הראל, מפקד אוניית-המעפילים "אקסודוס"; מקס קרמר, בעל עיסקיית-עופה, יליד דרום-אפריקה, כנציג מיוזג'וליות; מאשה צ'רבקובה, ציירת צעירה מברית-המועצות, כסמל ההשתלבות של דור חדש במקום; לאה אישכסית ונכדיה, כנציגת "נצח כסית".

והם דווקא נהנו לשמוע אותו שר בעברית את הורה, חי חי חי ושירים אחרים. אבל הם טענו שזה אירוע רשמי, והם פוחדים. אבי ענה שהוא מכבד את רצונם. "התחלתי את הופעתי בשירים בצרפתית", סיפר טולרנו הש"כ בוע, "אבל כאשר ראיתי שצניג המלך הוא אדם סימפטי, מגיב בחמימות, התחלתי לשיר בעברית. הוא היה מבסוט, מחא כפיים, ובסוף ההופעה הזמין אותי לגשת לשולחנו. הוא אמר שהוא נותן לי אישור להביא למארוק, בויזה קולקטיבית, קבוצה של 50 איש — אנשי רוח, אמנים, בעלי-השפעה — שאינם ילידי הארץ הזאת. מארתי לו שזה רעיון מצויין, כי מארוק סובלת מדימוי לא-נכון בעיני הישראלים. אני מתכוונן לצאת עם הקבוצה בקיץ הבא. יש כבר הרבה קופצים."

שרה שובל, שפרשה באחרונה מעבודתה כקול ישראל לטובת משרד ליחסי-ציבור, חיפשה שם למישרדה. הרעיון המוצלח ביותר בא מבתה, תמו בת ה-18, סטודנטית לספרות, שהיא משוררת, ושכבר הוציאה ספרי-שירים. תמי, אחותה הצעירה של הזמרת ג'יתית שובל, הציעה את השם המקורי להיבט החוצה.

דפנה ברק, **זוהר אודליאב**, **נעמי רון**

רחל אבנר, העולם הזה

בקזבלקה, כמלון המפואר הייאת רינוסי. כאשר מארגני-האירוע התכשרו שאחד מראשי העיר מתכוון להיות נוכח, ושוה לא סתם ראשי-עיר אלא הממונה על העיר מטעם המלך, הם נכנסו ללחץ, שמא שיריו של הזמר בעברית יגרמו לאי-נעימות. טר לדנו הרגיע אותם, אמר שלדעתו הם מגזימים בראגתם, כי בעבר כבר נפגש עם ערבים במארוק,

החקלאות, הירצתה, בין השאר, על הקשר בין הכוכבים לחיי המין. מי שגולד שאחר מראשי העיר אמר, "הוא מיני במיוחד" נחמד קין, שהאזין לדבריה בעניין, הוא עקרב.

טדי קולק היה אורח-הכבוד באירוע ההגיגי שנערך בע"רביחנוכה, לפני המהומות, בקא"רדו, ברובע היהודי בירושלים. הקהל היה מורכב בעיקר מתיידיים ומקבוצת-היילים, עולים חדשים, שהוכחו מסידרת-חינוך שהתקיימה בסביבה. מארגני האירוע, אנשי פירסום רחף, האחי ראים על פירסום הרוכב, דאגו לתוכנית האמנותית — שירה בציבור והזמרת דורית רא"בלי. אבל כהקדמה, ולפני ש"השתתף בשירת מנוח צור, נשא קולק דברי ברכה, משהו בנוסח "עיר מאוחדת... אחרי אלפיים שנות..." באמצע נאמו נשמעו צעקות: "טדי קולק עוכר-יש" ראל! הצועק, יהודי דתי, חזר על הקריאה שוב ושוב. קולק הגיב ב"עתזבו אותי". מהקהל נשמעו צעקות תגובה: "כיפאק לטדי" המארגנים דחפו סופגניה חמה לפיו של המפריע, והרחיקו אותו מן המקום.

לאון אדרי, בעל חברת יונייטד קינו פילם, סיפר השבוע: "מפיצי-הסרטים הודיעו לשר המיטרה שגם שוטרים מחובי רים לכבלים הפיראטיים. תשרי בתו של חיים ברילב, בישיבה שהתקיימה לא מזמן בלישכתו בתל-אביב, היתה: מה, השוטרים הם לא כני-אדם?"

הזמר אבי טולרנו הור פיע לפני שבועיים בפני יהודים למבקרים בתערוכת עיי צוביהמוצר, הנערכת בנויה-החנה רובה, צפויה הפתעה. הדיילת הניצבת בפתח אחד הדוכנים אינה אלא **פנינה רוזנבלום**, למופתים מסבירה רוזנבלום שהיא עוברת לפי חווה מיוחדת עם החברה שאותה היא מייצגת, וחבריה, המכירים אותה כאשת עסקים ממולחת, אומרים שהיא לא יצאה מקופחת מהעניין.

בתערוכה נשמע יורם בליזובסקי, מנכ"ל משרד התעשייה-ההומיסקר כשהוא שר אל את אחד המציגים לגבי מחירי רה של מיטה זוגית. עוד לפני שהמציג הספיק לענות, חזר על השאלה אחד ממלוויו, אך בקול רם. המנכ"ל פנה אל המלווה ושאל: "אי-אפשר לזכות פה בקצת דיסקרטיות?"

אמני הזכוכית, יעקב כהן ואריאל שוי, אינם אוהבים את השימוש במילה ויטראז'. לטענתם זוהי מילה המתאימה לשימוש בינלאומי, אך בהחלט לא מקומי. כתחליף הם מציעים את המילה "זיכית", והם אף פנו לאקדמיה ללשון כדי להשיג הכרה רשמית במילה.

אל רשימת הישראלים המוזיקים במכונת מדרגם של מוצדס הנעשה בהזמנה בלבד, הצטרפה באחרונה אשת-החברה הצעירה **מויבל בקר**, בעלה, איש-העסקים, רכש לה מכונת מדרג מוצדס 560, המוערכת עליידי מביני-עניין ברבע מיליון דולר.

האסטרונוגית איילת בנטל, שהתראיינה אחרי שיר

שמעו דבר ממארגני-האירוע. לפני ימים אחרים הוזמנו אחרים מהם, בדרך עקיפה, לבית העיתון נאים בתל-אביב, כדי לקבל את הפרס. השחקנים שהגיעו נדהמו לגלות שהאירוע מתקיים בחדר קטן ועלוב, ללא כיבוד. את פניהם קיבלו שני גברים שנשאו נאום קצר. כששאלה השחקנית **מירי פאביאן** על הפרס, השיב בו לה השניים שההמתאה האמרי רה עדיין לא נחתמה. השחקנים הנעלבים עזבו את המקום, מה גם שהבימאי שילם את מרבית ההוצאות של ההצגה מכיסו.

סירטו השנוי-במחלוקת של הבימאי ויקטור שיינפלד אומץ בקו העימות גרם לו כומו הרבה גוגמת-נפש, בגלל החרם הישראלי עליו והשימוש הלא-נכון שעשו בו הירדנים, כשהציגו אותו בעריכה חדשה בטלוויזיה הירדנית. סירטו החדש, החלום ושיבו, שצולם בארץ ושנערך בלונדון, עוסק אף הוא בעימות הישראלי-פלסטיני. הבימאי, ה' מודע לרעש שעושים סרטי, חיפש בית שיהיה מוכן להקרין. **אלון גרבוז**, מנהל הסינמטק, הסכים להקרין בתנאי שמועד הקרנת-הסרט לא יפורסם ברבים, ושעיתונאים לא יהיו נוכחים בזמן ההקרנה. הבימאי הסכים לתנאים, והשניים סיכמו שהסרט יוצג לפני מפיצים בלבד.

הברדן והחקיין מוטי גלעד, חגג את יום-הולדתו ה-41 בחברת בני-מישפחתו ועמיתיו השחקנים. חבריו, שרצו להפתיעו, גייסו את אחיו, המפיק **אריה גילעד** למיכצע מיוחד, והביאו מבנימינה, מקום הולדתו של מוטי, את הפתיליה שהוריו השתמשו בה לבישול, כשהיה תינוק. היא נשארה בבית למזכרת. יחד עימה הביאו סירי אלומיניום גדול, ובישלו חמין. אשתו, **אורנה**, הביאה מתנה צנועה, וסיפרה לחברו הטוב, הברדן **גדי יגיל**, שאת המתנה האמיתית השאירה בבית. היא סירבה לגלות מה תוכנה.

המלונאית ענת קריבר שרה, גרושתו של המנצח והמעי בר **דוד קריבושה**, יודעה בפופולריות שלה כחוגי הבליי נים בתל-אביב, אך היא לא תיארה לעצמה עד כמה שהיא מוכרת ואהודה. כשערכה מסיבת יום-הולדת (25), היא הזמינה כ-100 חברים וידידים, אך בפועל הגיעו 500 אנשים, שהפכו את האירוע הפרטי להפנינג המוני. קריבושה הסכסית עמדה מהצד, וייתרה על שרותי שומרי-הראש שהתקשו לברר מי הבאים. מרבית האורחים היו גברים.

צילצול לארוחת-הבוקר

לידיה אופיר, הוא בא בכל זאת

זה קרה יום לפני מותה של פרדריקה סגל. לידיה אופיר, אלמנתו של שייקה, היתה בביתה כאשר צילצל הטלפון. בצד השני של הקו היתה פרדריקה. היא סיפרה שהזמינה מחור שלה, אורח גרמניה, לארוחת-הבוקר. אבל האיש לא בא, ולכן היא הזמינה את לידיה שתבוא במקומו.

לידיה אמרה שאינה יכולה להגיע ליפו. תוך כדי כך שוחחו שתי הנשים. הסתבר שפרדריקה היתה במצב-רוח מרומם. היא סיפרה שיש לה שני מחזרים, אחד ישראלי ואחד גרמני, והיא שוקלת למי להינשא.

בעוד השתיים מדברות, נשמע צילצול בדלת אצל פרדריקה. "הוי, הוא בא בכל זאת!" אמרה פרדריקה, וסיימה את השיחה.

היורשת של פרדריקה היא בת-דודתה, שלא היתה קרובה לה במיוחד. היורשה כוללת דירה בבתי-ים ופריטים נוספים. ואילו לסידורי הללויה בשבוע שעבר דאגה אחות בעלה המנוח של פרדריקה, דוב סגל.

גופתה של פרדריקה עברה נתיחה, כדי לקבוע את סיבת המוות.